

Penge, at jeg i Landstthinget en Gang havde sagt ved en Forhandling med et af Oppositionens Medlemmer, om hvorvidt Omkostningerne til Regjeringens Befæstningsplan var 80 eller 100 Millioner, det skulde jeg ikke komme ind paa, da det ikke var noget Væsentligt. Det er ganske vist, i dette Dieblif forekommer det mig ikke væsentligt, da det dreier sig om det foreliggende Forslag, og det er jo begrændset til nogle og tredive Millioner. Om saa det Hele bliver 80, eller vil løbe op til 100, er i dette Dieblif ikke noget væsentligt Spørgsmaal. Den Gang dreiede det sig om, hvorvidt Lovforslaget skulde fremmes eller ikke, og det var derfor heller ikke den Gang noget væsentligt Punkt; men at slutte deraf og sige, at jeg ikke bryder mig om 20 Millioner, det er det ærede Medlem virkelig ikke berettiget til. Det er mærkeligt nok, hvor ofte vi skal komme tilbage til disse 3 Millioner fra den 31te Marts 1885. Det ærede Medlem kom ogsaa ind derpaa. Han fortalte mig, at der var stillet Forslag af et Medlem, som ikke er Medlem her, i Fællesudvalget om at bevilge Noget til Søbefæstningen. Ja, det veed jeg meget vel, og det har jeg aldrig beneget, men det var ikke 3 Millioner, men 1 Million, og naar det ærede Medlem som Exempel paa, om man kunde forhandle eller ikke forhandle talte, om et Par Menneſter der i Forening eiede en Gaard osv., saa forstaar jeg slet ikke, hvad han mente. Landstthinget begyndte ikke med at forlange 3 Millioner, det begyndte med at paavise, at der var slaat en hel Del af paa Regjeringens Forslag, det var bragt en hel Del ned, og saa først kom de 3 Millioner. Landstthinget var altsaa inde paa Mæglinger, som naar man forhandler Mand og Mand imellem, naar man handler; men det oversaa det ærede Medlem ganske. Med Hensyn til det finantstille Spørgsmaal, hvorvidt det kunde være rigtigt her at give Oplysninger eller ei, havde det Interesse for mig at efterse Forhandlingerne fra 1873, første Gang Sagen var fremme. Det ærede Medlem fra Viborg havde nemlig gjort opmærksom paa, da han var Medlem af Statsraadet den Gang, at det var blevet meget nøie overveiet. Det er ganske rigtigt, at Finantsministeren var til Stede ved denne Forhandling og kom med en Udtalelse; men, hvis det ærede Medlem vil læse den, vil han se, at den egentlig ikke indeholdt Andet, end hvad jeg har udtalt. Han kom nemlig med en Bemærkning om, at egentlig hørte det Spørgsmaal ikke hjemme der; men, foranlediget ved en Udtalelse fra en eller anden Side, saa kom han derefter med en ganske almindelig Bemærkning om at udstede ny Statsobligationer

eller den Slags Ting; men en indgaaende Forhandling indlod han sig ikke paa. Jeg tror derfor ikke, at det er noget saa ganske Exceptionelt, der kan bebreides mig saa overordentligt, at jeg ikke ønskede her at gaa ind paa de tre Spørgsmaal, som jeg før omtalte. — Under disse finantstille Betragtninger kom det ærede Medlem fra Leire ogsaa til at omtale, hvad han forstod ved Militarismen og Ikke-Militarisme, og der anførte han saa et Exempel paa rigtig Militarisme, nemlig det, at jeg havde sagt, at Krigsbefyrelsen var ikke bleven taffet for de Millioner, den i sin Tid havde afleveret da Fæstningsværkerne vare blevne afhændede dels til Staten og dels til Kommunen for en billig Penge. Hvornaar har jeg forlangt Tak derfor? Det jeg sagde var, da man bebreidede mig, at man havde brugt af de møjsommelig sammenpærede Penge i Statskassen, at af disse Penge var der 8½ Million, der stammede fra Fæstningsværkerne, disse kan dog ikke være møjsommelig sammenpærede af Arbejderne i deres sureste Svæd, eller hvordan det nu er, man udtrykker det. Det var det, jeg sagde, og det kan man dog ikke bebreide mig. Det var kun det, jeg gjorde opmærksom paa. Naar man f. Ex. vil have en Banelinie, der passende kan ligge paa Raftellets Grund, ja, saa tager man den, og saa godskriver man ikke Krigsministeriet derfor; Krigsministeriet har ganske vist ikke nogen særlig Klasse i Statens Økonomi, men jeg synes, man maa have Lov til at gjøre opmærksom paa, at der i Statskassen ligger Penge, som stamme fra Fæstningsværker. — Det ærede Medlem udtalte henimod Slutningen af sit Foredrag, at han haabede paa en videnstabeligt Forhandling, og henviste til en alvorlig Behandling i Udvalget, og i det foregaaende Foredrag, vi hørte i Forgaaers, eller naar det nu var, talte han ogsaa om, at han helst ønskede Foredrag uden Vittigheder. Det ønskede jeg virkelig ogsaa. Men naar jeg siger Vittigheder — hvad jeg for Resten ikke tror, at Noget kan bestynde mig for — saa er jeg ikke det eneste Medlem heri Salen, som siger Vittigheder, og hvad en alvorlig Forhandling angaar, saa er jeg ikke blot fuldstændig beredt til den, men jeg tror ogsaa at kunne sige om mig selv, at jeg hører til de alvorlige Menneſter, navnlig naar det dreier sig om Fædrelandets Fremtid. Jeg vilde sige, at jeg haaber, at den alvorlige Forhandling vil komme til at dreie sig om det Grundlag, der foreligger; man kan forandre Noget, man kan bevilge Mere eller Mindre, men jeg haaber at det vil komme til at dreie sig om dette Grundlag; andre Grundlag kjender jeg